

KERK + Leven

WEEKBLAD — NUMMER 45 — 5 NOVEMBER 2008

Soeur
Emmanuelle
is niet meer

blz. 13

Koude Oorlog
opnieuw
heet?

blz. 14-15

Gratis
naar
'Caos calmo'

blz. 22

antwerpen brugge hasselt
gent mechelen

RUIM twintig jaar geleden vroeg de bisschop van Brugge Noël Bonte om in Rome te gaan studeren en er de zogeheten nieuwe bewegingen te leren kennen. Die bleken jonge mensen aan te trekken en op een eigentijdse manier enthousiast Kerk te vormen, betrokken op het maatschappelijke leven, maar toch met een duidelijk gelovig profiel. Was zoiets bij ons ook mogelijk? Er was alvast nood aan, dat bleek toen al. Jongvolwassenen vonden almaar minder aansluiting bij de parochies. De generatiekloof, vandaag tekenend in onze Kerk, werd langzaam maar zeker zichtbaar.

Het idee moest rijpen. Geert Goethals, eveneens priester van het bisdom Brugge, reikte Bonte de hand. „We waren als twee reizigers, de ene met een boot, de andere met een bestemming. Eindelijk konden we vertrekken”, klinkt het. In 1993 verlieten de jezuiten hun klooster aan de Sint-Michielskerk in Kortrijk. U raadt al welke herbestemming het pand kreeg. Het gebouw is duidelijk verouderd, de leeftijd van de gasten die

Sint-Michiël pubert

Vijftien jaar viert de Sint-Michielsbeweging. „Een puber dus”, lacht Noël Bonte, bezieler van de beweging in Kortrijk. Die puber heeft er sinds kort een zusje bij in Brugge. Jongeren vieren er wekelijks de eucharistie, komen bij elkaar voor vormingsmomenten en steken de handen uit de mouwen voor mensen in nood.

Lieve Wouters

‘Wat je voor jongeren doet, doe je voor de hele Kerk’

door de gangen lopen, merkbaar jonger.

Renilde (30) leerde de beweging een tiental jaar geleden kennen, via haar lief. „Wat me er zo in aantrok? Tijdens de jongerenviering was er een verzoeningsmoment. Dat vond ik straf. Eenvoudig en oprecht sprak het ons aan, ook al waren we er helemaal niet mee vertrouwd. De ‘jongerenbar’ na de viering was een echte trekpleister.” Vandaag coördineert Renilde het vormingsaanbod, een belangrijke pijler van de beweging. Op alle ankerplaatsen (Kortrijk, Brugge, Izegem, Waregem en sinds kort ook abdij Roosenberg in Waasmunster) worden geregeld lezingen gegeven voor het brede publiek.

Benjamin (21) studeert orgel aan het Lemmensinstituut. Hem trok vooral de muziek in de viering aan. Maar ook het gemeenschapsgevoel. „Het onthaal is hartelijk en bij het onzeverder geven we elkaar de hand. Bovendien sluit de woorddienst aan bij onze leefwereld waardoor het evangelie verstaanbaar wordt voor ons.” Benjamin besloot zich vaster te engageren. Hij staat mee in voor de maandelijkse jongerenbijeenkomsten. Daar wordt nagedacht

over het evangelie en de concrete beleving ervan in het dagelijkse leven. Sinds september gaat Benjamin nog een stapje verder. Hij besloot te leven als ‘godgewijde’ in de Sociëteit van Sint-Michiël. Het idee voor dit gemeenschapsleven bestaat sinds het jaar 2000. Intussen is er een achttal leden. Ze wonen zelfstandig, gaan twee per twee op weg in pastorale opdrachten en hebben gemeenschappelijke gebeds- en tafelmomenten. Of zijn weg naar het seminarie leidt? Benjamin laat voorlopig alle pistes open.

Gevonden

Curd (44) stond ver van de Kerk, toen hij vijftien jaar geleden na de geboorte van zijn eerste kindje naar een meerwaarde zocht in het leven. Vrienden brachten hem op het spoor van de Sint-Michielsbeweging. Ook hij werd getroffen door de vriendschappelijke sfeer. Toen er een oproep kwam voor meer medewerkers voor de Kerk, meldde hij zich aan. Even later startte hij de diakenopleiding. Vandaag is hij bij de beweging verantwoordelijk voor logistiek en armenzorg in Izegem. „Wat ik zocht voor mijn gezin, vond ik hier. Er hing iets in de gangen... Toen kon ik er mijn vinger niet op leggen, maar nu wel: Jezus leeft hier.”

Ook Steven (40) volgde de diakenopleiding. Hij geeft de jongerenpastoraal in de beweging vorm. Hij ontvangt scholen en organiseert in samenwerking met andere organisaties en met IJD activiteiten voor de jeugd. Typisch aan de Sint-Michielsbeweging is de wekelijkse jongerenviering die volledig door zestien- tot dertigjarige wordt gedragen.

Noël Bonte: „We twijfelden soms, maar kwamen toch altijd terug op die keuze. Voor hen willen we het doen. Tegelijk weten we: als die groep zich aangesproken voelt, dan kun je iedereen bereiken. Door met jongeren te werken, vorm je bovendien nieuwe kaders voor de Kerk. Groeien in geloof heeft tijd nodig. Je moet er jong mee beginnen. En je hebt daar tochtgenoten bij nodig. We moeten jongeren die kansen blijven geven, ook al gaat het soms moeilijk.”

Samen met vorming en armenzorg vormt roepingenpastoraal een wezenlijk onderdeel van het apostolaat van de beweging. Terwijl sommigen zich geroepen voelen tot diaken of godgewijde, wordt iedereen opgeroepen zijn doopsel ernstig te beleven. Verbonden met parochies én met het religieuze leven, geniet de beweging de steun van Kerk en kloosters.

Van linkst naar rechts: Benjamin, Steven, Renilde, Curd, Noël Bonte. Met hond: Geert Goethals. © Lieve Wouters